

Jelige: whattrip

PILLANGÓ

*„A deszkák között poloskák élnek
ha nem félsz tőlük, ők sem félnek.”*

I.

A deszkák közt csakugyan poloskák éltek. Annyi verejték csöpögött le már a feszült homlokokról és észrevétlen remegő ujjakról, annyi por hullott alá az ósdi jelmezekről, díszletekről, és olyan vitalitás lengte körül szüntelen e színpadot, hogy egész kis mikrofauna alakult ki lent, a résekben, lyukakban, apró otthonokban. Nem látta őket senki. Nem foglalkozott velük senki. Az emberek azért jöttek el a színházba, hogy két hét után a közönséges életben most egy estére hérószok közé kerüljenek, és azzá váljanak ők maguk is. Egyszóval a padlóalj lényeiről nem vett senki tudomást, és ez nekik épp így volt jó. Ők bármerre leskelődtek, büntetlenül tehették. Beláttak a szoknyák alá. Ha repedezni kezdett a smink, előttük nem maradt titok. A zene hangjai furcsa köddé álltak össze a fejükben.

Egyébiránt éltek a maguk szokványos életét. Boldog napok után küzdelmesek jöttek, és viszont. Néha valami baj érte őket, azután megvigasztalódtak, és kezdtek előlről mindent. Egyáltalában nem érezték úgy, hogy ők különlegesebbek, mint bármely más társuk bárhol a világban. Csak néha éltek át olyan csodákat, melyeket sehogy sem tudtak megmagyarázni. Igazából úgy hitték, a csodák épp azért olyan csodálatosak, mert nem is lehet megfejteni az eredetüket és a céljaikat. Mindössze annyi volt bizonyos, hogy időnként nagy ajándékokkal kápráztatta el őket a sors.

Olyankor egyszerre csak mérhetetlen sötétség lett. Ők maguk pisszeni sem mertek. Azután hirtelen éktelen ricsaj kerekedett, dobogás, mennydörgés mindenünnen, és ehhez villámok fénylettek fel ezerszám. Eközben színes fények borították be őket, a vörös, az ultramarin és a cián sugarai cikáztak végig földön és levegőben. Kürtök szóltak és harsonák, hegedű hangja hasította az étert, a dallamok összevisszaságában nem tudtak kivenni akár csak egy tiszta melódiát. Legvégül azonban újra csönd lett, csak valami suhogás rezgettette meg diszkréten a levegőt. És most! Ekkor megjelentek az óriások, a mozgó bábuk, a legvarázslatosabbak minden káprázat közül! Ahogy felvonultak glédában, és följük tornyosultak... Ahogy könnyed, mégis rettentő léptekkel körbejártak. És lélegzett valamennyi! Tagjaik megfeszültek és elernyedtek újra, döbbenetes ösztáncot jártak, fölemelkedtek az égbe, majd összeomlottak, egészen kicsire zsugorodtak, azután újra kitérték szárnyaikat. Néhány közülük szörnyálarcot öltött, fantasztikus színekkel mázolták

tele az arcuk, és ahogy a kosztümök véletlenül egymáshoz simultak, a fény százszorosan verődött vissza a selyemről. De semmi sem volt olyan tüneményes, mint ami e nagyszerű előjátékot követte. A gigászi alakok fala megnyílt, és két oldalról hajlongtak egy irányba, ahonnan most a tavasz elbűvölő illata kúszott elő. Kiféle, miféle képes rá, hogy ily könnyedén megidézze az első, törékeny napsugarakat, a bátorító, puha szellő bársonyát?

Odalentről először csak egy árny látszott, amint végigsuhan a falakon. Az ólomszürke árnyék előbb pulzálni kezdett, majd különféle színeket öltött, úgy libegett tovább. A kis rovarok még sosem láttak ehhez foghatót. De most minden tagjuk megdermedt, ahogy két karcsú idolként két égbe nyúló láb lépdelt elő, majd középen megállt, és oszlop módra magasodott fölējük. Úgy tűnt, márványból voltak e királynői combok, szívfájdítóan gyönyörű formák költői együttese, és amint a harisnya hálója megfeszült a hófehér bőrön, odalent az apró állatok érezték, sírni tudna a lelkük. Elképzelni sem tudták, miképpen élhetnek velük egy világban ennyire tökéletes lények. Ekkor pedig a két kecses pillér szétnyílt, és leírhatatlan mozdulatokkal táncolni kezdett körbe és körbe, eltávolodott és visszatért középre, szökellései a legkisebb neszt sem okozták, és mozdulataikból olyan harmónia áradt, ami elhomályosított maga körül mindent.

De nem csak e lábak voltak oly csodaszépek. Selyem tengere hullott alá, hogy körbeölelje őket, a drapériák halma úgy hullámozott, akár az alkonyi tenger, a piros és a sárga narancssá olvadt össze egymáson, úgy tekergőzött tovább, hogy násztáncot lejtessen valami földöntúlian mély zölddel. Két törékeny kar tíz ujjá kapcsolódott be a táncba, gyűrűk csillogtak rajtuk és minden mozdulatuk eposzokat mesélt el. A két kar most fölemelkedett, magasra nyúlt, és ekkor... ekkor szárnyak jelentek meg a helyükön, és az egész tüneményes alak a levegőbe emelkedett! A lámpák fénye átszűrődött a szivárványszín hártványokon, és ott lent, a padló rései közt mindannyian rádöbrentek, láttak már ilyet. Pillangó, pillangó! Néha egy-egy hasonló tünemény repült el fölöttük az égen, azután eltűnt, mintha rájött volna, eltévedt. Most ezt látták viszont milliószor ragyogóbban. De nem bámulhatták sokáig, mert a varázslat most visszaereszkedett a földre, eldobta szárnyait, majd egy másik óriás alak lépett felé, és...

- *Meg kell mondjam, Madame, ez volt aztán a pompás belépő. De hol hagyta a kisasszonyt?*
- *Gérard, miért kell magának mindenről tudnia? Egyáltalán, jobb lenne, ha magamra hagyna, és az urak szintén, mindannyian.*
- *De hát mi csak aggódunk. Egyikőjüket sem láttuk tegnap óta. Az csak nem bűn, ha tudni szeretnénk, mi történt!*
- *És ha nem történt semmi!?*
- *Ó, kétkem, asszonyom. Tíz éve állok kegyed szolgálatában, és mondhatom, olvasok minden rezdüléséből.*
- *Ne bizalmaskodjon, Maga csak ne bizalmaskodjon! Legalább a szolgálókat küldje ki.*

- *Rendben. Látja, egyedül maradtunk. Kérem, ne hagyjon aggódni tovább.*
- *Hogy milyen erőszakos... Remélem, jól tudja, hogy bármit is mondok, azt nem adhatja tovább senkinek. Bárkitől hallom vissza, rögvest tudni fogom, kinek járt el a szája.*
- *Magától értetődik. Csak beszéljen, Madame, esedezem.*
- *Legyen. Ismeri Pierre-t, ugyebár?*
- *Ó, a szatócsné fiát... Ismerem, igen...*
- *Nos, úgymond... randevúnk volt vele tegnap Émilie-vel.*
- *Azzal a piszkoslábú suhancsal? Nehezen képzelem, asszonyom.*
- *Állítólag egy nagy titkot akart a tudomásunkra hozni. Émilie ragaszkodott hozzá, hogy személyesen... Már akkor gyanakodnom kellett volna.*
- *De hát mi történt tulajdonképpen?*
- *Elrabolta!*
- *Kicsoda? Mi az?*
- *Úgy, ahogy mondom! Elrabolta, nem érti?*
- *A kisasszonyt?*
- *A fráter megkért, hogy egy percre hadd beszéljenek kettesben. Én diszkrét voltam, mint mindig, és többé nem láttam a lányomat! Azonnal fogtam egy kocsit, és a csendőrségre siettem, ahol már egy üzenet várt, hogy hamarosan felkeresnek együtt, de addig ne keressem, ne is kerestessem őket! Nem tudták megmondani, ki hagyta hátra az üzenetet.*
- *Az alattomos! Így kitervelte!*
- *Most pedig hagyjon magamra, de azonnal! Nem tudom...*
- *De Madame, talán az volna a legjobb...*
- *Nem ért a szóból? Kifelé! Most!*

Néma csönd. Suhogás ismét. Ólomsúlyú függöny takarta el a fényeket, és sötétség lett. Odalent pisszenni sem mertek, mintha bárki is meghallhatta volna. De különben sem ocsúdtak fel még dermedtségükből. Egy szót sem értettek természetesen, de látták, miként kígyózik egymás körül a két gigászi test, és látták a pillangó megszámlálhatatlan metamorfózisát. Miként vetette le magáról aranyporral hintett szárnyait, miként tündökölt azután is égi pompájában. Hogyan égett a hajnalpír márványarcán, azután miképp burkolta magát hideg köntösbe, hogyan egyenesedett fel, fejtetejével a mennyezetet karcolva, azután amint meggörnyedt, arcát fekete cseppek lepték el és oszloplábai megrogytak. Végül látták azt is, ahogyan vörös fényben izzott fel egész teste, izmai megfeszültek és ajka vérszínben lüktetett. Úgy hitték, szebb volt ekkor, mint bármely korábbi alakjában. És ahogy a mágikus este véget ért, a kis, földalatti lények végignézve magukon, ezt gondolták: Mivel érdemelték ki e csodálatos teremtmények, hogy ily hősi tettek után hajthatják álomra fejüket? Mi a titka az ő nagyszerűségüknek?

II.

Csak le kell nyugodnom, mint máskor is. Nehogy egy izzadságcsepp is eláruljon. Így. Ezt nevezem szokványos pulzusnak! Szép. Miért érzem úgy, hogy a mai bármennyivel is különlegesebb lesz a többinél? Egy barátomat sem hívtam el... Csupa arctalan alak. Csupa arctalan alak lesz és én. A gyűrűket majd' elfelejtettem... Nem, nem is veszem le! Jobb lesz így. Koncentráljanak a kezemre, annál érdekesebb lesz az arcom. Szerintem sosem volt ilyen kifejező sminkem. Tudtam, hogy nekem kell irányítanom mindent. Épp úgy, mint most. Függyönt!

Az első lépés a legfontosabb. Mindig az első lépés a legfontosabb! Ki az árnyékból, a fényre. Én magam vagyok a fény! Zöld és kék, bíbor és narancs egyszerre, igazán szórakoztató ez a mai technika. Csak nehogy azt higgyék, az árnyékom túlönhet engem. Minden pontosan megtervezett. A harisnya kivillanása. Ó, a lábaimra mindig büszke voltam. De joggal, nem? Szinte látom megrajzolva, hova, mikor lépjek. A saját korlátaim közt állok, de nem zavar. Csak két órára szól az egész...

- ...de hol hagyta a kisasszonyt?

Ne affektálj, ne rontsd el már az elején. Mindegy, csak egy pillantásnyi megingás.

- Gérard, miért kell magának mindenről tudnia? Egyáltalán, jobb lenne, ha magamra hagyna, és az urak szintén, mindannyian.

Igen, ez már én vagyok. Foglyul ejtettelek titeket. Akkor szabadultok, amikor én akarom. De ne féljete, nekem sem akkora kék e zsarnokság...

- Ó, kétlem, asszonyom. Tíz éve állok kegyed szolgálatában, és mondhatom, olvasok minden rezdüléséből.

Simlis mosoly. Jól van, kezd belejönni. Egyesek még belé is szeretnének talán.

- Elrabolta! Elrabolta, nem érti meg?

De szeretném most látni magamat! A melleim egészen megkeményedtek...

- De Asszonyom, talán az volna a legjobb...

- Nem ért a szóból? Kifelé! Most!

És most! Igen! Végetek van!

Függyönt!

Megöltelek titeket...

Igen, meghaltatok mind, drága közönségem... Egészen belefáradtam. Hol vannak a fények?

Oh, persze, csak egy gyertya világítson. Nézetek meg jól, voyeurök! Mit láttok? Mi vagyok én a szemetekben, onnan lentről? Én látlak titeket. Olyanok vagytok, ti báméskodók, mint...

egészen különös... Biztosan ti vagytok? Szokatlan álarcot öltöttetek. Akár egy... Igen... Bogarak, csúszómászók. Ezek vagytok ti, csupán poloskák. És én volnék az istennőtök? Rovarokon uralkodom? Hogy árulhattatok el, kedvenc közönségem!?

III.

Tisztelt Direktorom, Kedves Bence

A taxiból írok. Sajnálom, hogy nem maradhattam az előadás után, de úgy éreztem, így a leghelyesebb. Egészen furcsa érzések kavargtak bennem, és még mindig a hatásuk alatt vagyok. Rengeteg dolgról el kell gondolkodnom. Talán épp ezért nem lenne helyes ilyen elhamarkodottan nagy döntéseket hoznom. Mégis úgy érzem, pár szóban el kell mondanom valamit. Néhány órával ezelőtt, a sminkszobában azt hittem, épp olyan lesz ez az este is, mint a többi. Még akkor is ezt éreztem, amikor kiléptem a színpadra. És minden tökéletesen ment, nem? De a végén, abban a tíz másodpercnyi sötétben belém villant, hogy talán épp ez zavar. Én minden előadáson tökéletes vagyok. És a többiek? Akik körülvesznek: kiegészítők. Jelmezben. Igen, ezek a kosztümök... Engem felöltöztetnek, őket eltakarják. És ugyanígy nem láttam a nézőimet sem. Egy arcot sem láttam. Egy mozdulatot sem. Ki nézett engem? Tudom, persze... Dermedten bámulták a tökéletességemet. Hogy micsoda istennő lehetnék... ha akarnék. Elégedetten figyelték, ahogy lebegek fölöttük, a levegőben. De... Tudod, azt hiszem, igazából együtt kellene dolgozniuk velem, és legfőképpen nekem velük. Ahogyan veletek is kellene. Közösén kellene játszanunk. De úgy érzem, erre jelenleg nem vagyok képes. Még jelentkezni fogok, amint egy kicsit átgondoltam ezeket a dolgokat. Kérlek, addig se haragudj rám. Öllelek, Jázmin